

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388368144/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

selv. Han vil straffe mig her, at jeg hisset kan faae Naade og Salighed; ham være derfor Priis og Ære! Her lod han til at vinde mere Rødhed og Styrke, og vedblev som følger:

»Fra min Barndom af, saalænge som jeg kan huske, har jeg altid været trættekjer, iilsindet og stolt; har ingen Modsigelse kunnet taale; men stedse været rede til at slaae til med Sværd. Dog har jeg sjælden ladet Solen gaae ned over min Vrede; ej heller baaret Had til noget Menneske. Allerede som halvvoxen Dreng begik jeg i Hidsighed en Gjerning, der ofte inderlig har fortrudt mig, og smerter mig endnu hvergang jeg tænker derpaa. vores Gaardhund, et fromt Dyr, som aldrig gjorde noget Kræ Fortræd, havde taget min Mellemmad, som jeg havde sat fra mig paa en Stoel; i min Arrighed sparkede jeg saaledes med min Træskoe til Hunden, at den døde under ynkelige Skrig og Pinsler. Det var kun et umælende Dyr; men dog et Varsel for at jeg skulde forgribe mig paa Mennesker. – Da jeg som Student rejste udenlands, gav jeg mig i unødigt Trætte med en Bursch i Leipzig, for-drede ham ud, og stak ham i Brystet saa farligt, at han med yderste Nød kunde frelses. Allerede herfor havde jeg forjent, hvad jeg nu saa sildigen maae lide; men Straffen falder nu og med dobbelt Vægt over mit syndige Hoved – gammel Mand! – Præst, Fredens Sendebud – og Fader! Ak Gud! ak Gud! der er Saaret endnu dybest –» Han sprang op, og vreed sine Hænder, saa det knagede i alle Ledemod. Jeg vilde sige Noget til hans Trøst; men vidste Intet.

Da han havde fattet sig lidt, satte han sig atter, og vedblev: »For Eder, tilforn min Ven, og nu min Dommer, skal jeg nu bekjende en Brode, som jeg uden for al Tvivl har begaaet! men som jeg dog ikke er mig fuldkommen bevidst – (jeg studsede, og vidste ikke, hvor han vilde hen, eller om han talte med god Samling; thi jeg havde nu belavet mig paa en reen og uforbeholden Tilstaelse) – »forstaae mig ret! og læg Mærke til min Tale! At jeg har slaget den ulykkelige Karl med Spaden, det veed jeg, og har frit ud tilstaaet – om det var med Fladen eller Eggen, kunde jeg i min hæftige Forbittrelse ikke sandse – at han da faldt, og løb bort – see, det er Alt, hvad jeg veed med sand-selig Vished. Resten – Gud bedre det! – har jo fire Vidner seet, nemlig at jeg hentede Liget, og begrov det; og at det i Gjærningen maae være saa, er jeg er nødsaget til at troe; I skal høre mine Grunde!«

»Tre eller fire Gange tilforn i mit Liv er det vederfaret mig, at jeg har været Søvnjænger. Den sidste Gang – det kan nu være ni eller ti